

Warszawa, dnia 31 sierpnia 2021 r.

Sygn. akt VI Ka 905/20

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR (del.) Izabela Kościarz – Depta

protokolant: protokolant sądowy - stażysta Ilona Kancik

4 przy udziale prokuratora Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu dnia 17 sierpnia 2021 r.

5 sprawy A. S., syna J. i Z. z domu P., ur. (...) w Ł.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

7 na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

8 od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

9 z dnia 7 lipca 2020 r. sygn. akt II K 812/19

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie oparte o przepis art. 46 § 1 kk dotyczące zobowiązania oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zwalnia oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w instancji odwoławczej, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa;

4. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adw. E. J. kwotę 516,60 złotych obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu oskarżonego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 905/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 7 lipca 2020r. w sprawie o sygn. II K 812/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	Uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				

1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1	A. S.	Dane o zarobkach	E-PUAP	k. 377
2.1.2	A. S.	Dane o karalności	Karta karna	k. 382
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1	Dane o zarobkach	Okoliczności wynikające ze wskazanego dokumentu nie budzą wątpliwości więc należy uznać je za udowodnione		
2.1.2	Dane o karalności	Okoliczności wynikające ze wskazanego		

		dokumentu nie budzą wątpliwości więc należy uznać je za udowodnione	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Obrońca oskarżonego zarzuca:</p> <p>Obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków A. G. oraz T. G., poprzez obdarzenie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>ich walorem wiarygodności co do sprawstwa oskarżonego, odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz zeznaniom świadka A. M. (1) odnośnie zdarzeń z dnia 9 czerwca 2015 roku przy jednoczesnym braku w sprawie dowodów świadczących w sposób bezpośredni o winie i sprawstwie oskarżonego; przedmiotowe naruszenie przepisów postępowania doprowadziło do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na bezpodstawnym uznaniu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut apelacji i przytoczone na jego poparcie argumenty nie znalazły uznania Sądu Okręgowego. Sąd Rejonowy</p>			

prawidłowo
przeprowadził
postępowanie w
sprawie i właściwie
ustalił stan faktyczny
w oparciu o
całokształt
materiału
dowodowego
ocenionego
swobodnie, zgodnie
z zasadami logiki
oraz wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Stanowisko
skarżącego
sprowadza się w
istocie rzeczy do
polemiki z
przeprowadzoną
przez Sąd pierwszej
instancji oceną
dowodów i
wyprowadzonymi na
jej podstawie
ustaleniami
faktycznymi,
polemiki opartej na
wybiórczym
podejściu do
ujawnionych
okoliczności sprawy
i rozpatrywaniu
poszczególnych
faktów w oderwaniu
od pozostałych oraz
niemającej oparcia
w wykładni
obowiązujących
przepisów.

Jak wielokrotnie
podkreślano w
doktrynie i
orzecznictwie,
przekonanie Sądu
o wiarygodności
jednych dowodów
i niewiarygodności

innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998 r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura i Prawo rok 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok SA w Łodzi z 20.03.2002 r. sygn. II AKa 49/02 - Prokuratura i Prawo rok 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim

tym wymogom, Sąd Rejonowy sprostął.

W ocenie Sądu Okręgowego słusznie Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego A. G., świadków E. T., T. G., W. K., albowiem są spójne, konsekwentne, wzajemnie ze sobą korespondują, jak również z pozostałym materiałem dowodowym.

Ponadto zeznania świadków są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Pokrzywdzony co prawda na pierwszym przesłuchaniu, jak zauważył skarżący zeznał, iż nie podejrzewa nikogo o dokonanie kradzieży, a dopiero na dalszym etapie postępowania wskazał oskarżonego jako sprawcę przestępstwa na jego szkodę. Ta okoliczność zdaniem Sądu Okręgowego nie podważa jednak wiarygodności zeznań pokrzywdzonego, a wręcz przeciwnie, świadczy o dużym obiektywizmie. Jak słusznie zauważył

Sąd Rejonowy
pokrzywdzony nie
obciążał
oskarżonego ponad
miarę, wskazał
oskarżonego, jako
sprawcę czynu,
dopiero, jak ten
został zatrzymany i
posiadał przy sobie
dokumenty do jego
samochodu, których
pokrzywdzony mu
sam nie wręczył.
Wtedy też A. G.
po analizie faktów
wskazał, iż to jego
zdaniem oskarżony
dokonał tego czynu.
Zrozumiałym jest w
pełni, że początkowo
pokrzywdzony mógł
nie mieć podejrzeń,
co do tego, kto mógł
dokonać kradzieży
z włamaniem do
jego mieszkania.
Niemniej logiczne
wydaje się być,
dlaczego
początkowo nie
wskazał, że
podejrzewał, iż to A.
S. dokonał włamania
i kradzieży,
albowiem dopiero
po fakcie
zatrzymania
oskarżonego przez
funkcjonariuszy
policji gdzie
ujawniono
skradzioną kartę
pojazdu skojarzył
fakty obciążające
oskarżonego. Z
uwagi na powyższe,
okoliczność podana
początkowo przez
pokrzywdzonego, w

zakresie podejrzeń, nie świadczy o niewiarygodności składanych przez niego zeznań, a tym samym braku winy oskarżonego, a wręcz przeciwnie, powoduje, że wersje przedstawiane przez niego były zgodne z jego odczuciami i nie nosiły cech ubarwień oraz zniekształceń.

Sąd Okręgowy podziela także stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie przyznania waloru wiarygodności zeznaniom złożonych przez świadków E. T., T. G. i W. K., która to ocena pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Zeznania tych świadków prawidłowo zostały ocenione przez Sąd meriti, jako spójne, logiczne i korespondujące ze sobą oraz pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem nieosobowym. Świadców przesłuchano zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak również w toku rozprawy głównej. W szczególności podkreślić należy, iż faktem łączącym

zaistniałe zdarzenie z osobą A. S. jest okoliczność wynikająca z zeznań A. G., jako że w dniu 5 czerwca 2015 roku spotkał się z oskarżonym, którego uprzednio poznał podczas pobytu w szpitalu i który zadeklarował chęć kupienia od pokrzywdzonego samochodu marki B.. A. G. zaprosił oskarżonego do swojego domu, w którym A. S. przebywał od dnia 5 czerwca do 9 czerwca 2015 roku. Z relacji pokrzywdzonego wynika w sposób jednoznaczny, iż jedyną osobą, jaka mogła dopuścić się kradzieży z włamaniem do jego mieszkania jest oskarżony A. S.. Oskarżony znał plan dnia pokrzywdzonego, wiedział iż w dniu 9 czerwca ten będzie na konsultacji lekarskiej i nie będzie go w domu, a także zdawał sobie sprawę, gdzie oskarżony trzyma wartościowe rzeczy. Wskazać ponadto należy na okoliczność, iż pokrzywdzony próbował się skontaktować z A. S.

po włamaniu do jego domu, jednak ten nie odbierał telefonu od niego. Zeznania pokrzywdzonego wskazują na to, iż w początkowej fazie postępowania nie podejrzewał on A. S., ani też żadnej innej osoby o włamanie do swojego mieszkania. Jednak z czasem, po ujawnieniu nowych okoliczności pokrzywdzony skojarzył fakty i stwierdził, iż osobą która dokonała włamania musiał być oskarżony. Podczas zatrzymania oskarżonego przez funkcjonariuszy policji, kiedy ten poruszał się skradzionym pojazdem marki P. znaleziono kartę pojazdu marki B. należąca do pokrzywdzonego.

Sąd Rejonowy słusznie odmówił wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego, wskazując, iż miały na celu umniejszenie jego roli w przebiegu przedmiotowych zdarzeń. W ocenie Sądu Okręgowego są one niespójne i niejasne. Oskarżony wyjaśniając, jakim sposobem wszedł w posiadanie karty pojazdu należącej do

pokrzywdzonego w pierwszym momencie wskazał, że karta ta została u niego w kurtce, po tym jak pokrzywdzony dał mu ją, kiedy wspólnie spożywali alkohol. Następnie podczas kolejnego przesłuchania w toku rozprawy wyjaśnił, że karta ta została w jego samochodzie, po tym, jak wspólnie z pokrzywdzonym oglądali samochód na sprzedaż i dlatego tam się właśnie znajdowała.

Fakt, iż to właśnie oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu niewątpliwie potwierdza okoliczność, iż przed inkryminowanym zdarzeniem przebywał przez kilka dni w mieszkaniu oskarżonego, orientował się co do tego w jakich miejscach, co się znajduje.

Ponadto, jak wynika z zeznań pokrzywdzonego nikt inny nie przebywał w jego mieszkaniu i nie miał dostępu do m.in. karty pojazdu. Sprawstwo oskarżonego

znajduje również potwierdzenie w tym, że oskarżony zaprzestał odbierania telefonów od pokrzywdzonego po tym zdarzeniu. Dlatego też subiektywne przekonanie skarżącego, co do oceny zeznań pokrzywdzonego A. G. i pozostałych świadków w sprawie nie stanowi wystarczającej podstawy do uznania wniosków, co do braku winy podsądnego. Zauważyć należy również podobny mechanizm działania oskarżonego podczas dokonania kradzieży pojazdu marki P. na szkodę W. K. - oskarżony spożywał alkohol wraz ze świadkiem, po czym kiedy W. K. obudził się następnego dnia rano z jego domu zniknęły kluczyki do samochodu, dokumenty oraz pieniądze, jakie trzymał w mieszkaniu. Natomiast oskarżony zaprzestał odbierania telefonu.

Odnosząc się do zeznań złożonych przez świadka A.

M., wskazać należy, iż pomimo, że w pewnym zakresie korespondują z wyjaśnieniami oskarżonego, nie zasługują na nadanie waloru wiarygodności i nie znajdują odzwierciedlenia w pozostałym zebranych materiale dowodowym. W związku z tym Sąd Rejonowy zasadnie odmówił im wiary. Świadek ten przesłuchiwany był po raz pierwszy w dniu 12 maja 2020 roku- tj. pięć lat od zdarzenia. Pomimo tego, twierdził, że dokładnie pamięta, co robił w czerwcu 2015 r. Wskazać należy, iż zgodnie z logiką i zasadami doświadczenia życiowego nie jest wiarygodne, aby świadek dokładnie pamiętał co robił w konkretnym czasie pięć lat wcześniej. Zdaniem Sądu Odwoławczego zeznania te miały na celu doprowadzenie do uniknięcia odpowiedzialności karnej przez oskarżonego.

Zaznaczenia wymaga, iż proces A. S. niewątpliwie miał charakter poszlakowy. Żaden

bowiem ze
zgromadzonych w
sprawie dowodów
nie wskazywał
bezpośrednio na
jego sprawstwo.
Niemniej jednak,
ustalone w sposób
pewny, za pomocą
dowodów
pośrednich, poszlaki
pozwoliły na
wyprowadzenie
logicznego wniosku,
że oskarżony ten był
sprawcą
zarzucanego mu
czynu. Oczywiście
warunkiem uznania,
że fakty główne
zostały ustalone w
sposób prawidłowy
jest stwierdzenie, iż
wszystkie poszlaki
do nich wiodące,
zostały określone w
sposób nie budzący
wątpliwości. W
judykaturze
przyjmowane jest
stanowisko, iż „w
procesie
poszlakowym,
łańcuch wiążących
się ze sobą poszlak
można uznać za
zamknięty tylko
wówczas, gdy każda
z tych poszlak
będąca ogniwem
tego łańcucha,
ustalona została
w sposób nie
budzący wątpliwości
i uniemożliwiający
jakikolwiek inne
rozważenie” (m.in.,
Sąd Najwyższy w
sprawie 305/84).
Tego rodzaju

sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Dowody w nim zgromadzone dały bowiem Sądowi I instancji podstawę do pewnego ustalenia poszlak, z których za pomocą logicznej dedukcji wyciągnięto wnioski o popełnieniu przez oskarżonego zarzuconego mu czynu. Dlatego też Sąd Okręgowy nie podzielił podnoszonych przez skarżącego wątpliwości, co do poprawności tych ustaleń.

Łącząc ze sobą zaistniałe w sprawie poszlaki wyartykułowania wymaga, iż inkryminowane zdarzenie należy rozpatrywać w ścisłym związku ze sobą. W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż w trakcie zatrzymania oskarżonego w skradzionym pojeździe marki P. ujawniono kartę pojazdu marki B. należąca do pokrzywdzonego. Zarówno z zeznań pokrzywdzonego, jak i okoliczności sprawy nie wynika, aby oskarżony dostał od niego powyższy dokument. Ponadto

oskarżony był jedyną osobą przebywającą w mieszkaniu pokrzywdzonego, a nadto po włamaniu zaprzestał odbierania telefonu od pokrzywdzonego.		
Wniosek		
Zmiana zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o uniewinnienie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, który wyraźnie wskazuje na popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu i nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające w tym zakresie jego odpowiedzialność karną. Okoliczności zdarzenia i ich przebieg pozwalają		

na uznanie winy oskarżonego.			
Lp.	Zarzut		
3.2	<p>Obrońca oskarżonego zarzuca:</p> <p>Na podstawie art. 438 pkt 1a k.p.k. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez bezpodstawne zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego który zmarł, pomimo braku wykonywania przez osoby najbliższe (syna pokrzywdzonego) praw pokrzywdzonego i w konsekwencji braku wniosku o naprawienie szkody</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Odnosząc się do zarzutu skarżącego, iż Sąd Rejonowy niezasadnie zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody wskazać należy, iż			

zarzut ten jest zasadny z uwagi na okoliczność, iż pokrzywdzony na etapie postępowania przed Sądem I instancji zmarł. Aktualnie obowiązujące przepisy przewidują możliwość, że w razie śmierci pokrzywdzonego jego prawa przechodzą na tzw. strony zastępcze, czyli osoby wstępujące w prawa pokrzywdzonego. Należy jednak podkreślić, iż unormowaniu zawartemu w art. 52 § 1 k.p.k. przypisuje się wyłącznie procesowy charakter. Strony zastępcze działają na podstawie tego przepisu w imieniu własnym, a sukcesja uprawnień karnoprosesowych nie jest tożsama z sukcesją w obszarze prawa cywilnego i nie obejmuje roszczeń materialnoprawnych.

Podstawowa zasada odpowiedzialności deliktowej zawarta jest w art. 415 k.c., zgodnie z nią "kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia". Beneficjentem

obowiązku
naprawienia szkody
lub
zadośćuczynienia za
doznaną krzywdę
może być wyłącznie
pokrzywdzony, tj.
osoba, która doznała
szkody bądź
krzywdy.

Osoby najbliższe
mogą dochodzić
od oskarżonego w
trybie art. 46 §
1 k.k. obowiązku
naprawienia szkody
w formie
zadośćuczynienia za
ich krzywdę przy
skazaniu za
przestępstwo
spowodowania
śmierci. Nadal
jednak nie są one
pokrzywdzonymi w
rozumieniu art. 49
§ 1 k.p.k., ale
mogą wstąpić do
procesu, wykonując
prawa zmarłego
pokrzywdzonego
(art. 52 § 1 k.p.k.).
(tak Świecki Dariusz
(red.), Kodeks
postępowania
karnego. Tom I.
Komentarz)

W niniejszej sprawie
oskarżony został
skazany za
popelnienie czynu
wyczerpującego
dyspozycję art. 279 §
1 k.k. w zw. z art. 276
k.k. w zw. z art. 11 § 2
k.k. w zw. z art. 64 § 1
k.k. tj. przestępstwa
przeciwko mieniu.

Śmierć pokrzywdzonego nie nastąpiła w wyniku działania oskarżonego. W takiej sytuacji środek kompensacyjny wskazany w art. 46 § 1 k.k. może być orzeczony wyłącznie wprost na rzecz pokrzywdzonego, nie zaś jego spadkobierców.

Również nawiązka z art. 46 § 2 k.k. może być orzeczona na rzecz pokrzywdzonego, a tylko w przypadku gdy śmierć nastąpiła w wyniku popełnionego przez skazanego przestępstwa może być również orzeczona na rzecz osoby najbliższej.

W realiach niniejszej sprawy żadna z wymanionych okoliczności nie zachodzi, dlatego orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody zawarte w wyroku Sądu I instancji należało uchylić.

Pokreślić również należy, iż w niniejszej sprawie apelacja została wniesiona wyłącznie na korzyść oskarżonego, a w związku z tym

<p>Sąd Odwoławczy pozbawiony był możliwości dokonywania ustaleń i rozstrzygnięć niekorzystnych dla oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, który wyraźnie wskazuje na popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu i nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające w tym zakresie jego odpowiedzialność karną. Okoliczności zdarzenia i ich przebieg pozwalają na uznanie winy</p>		

<p>oskarżonego. Natomiast zasadny był zawarty w apelacji zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 46 § 1 k.k. poprzez zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego, który zmarł i w tym zakresie wyrok należało zmienić.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 7 lipca 2020r. w</p>		

sprawie o sygn. II K 812/19	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Apelacja obrońcy nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem nie zawiera takich argumentów, które winny skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia.</p> <p>Dokonana przez Sąd meriti ocena zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w zakresie, w jakim dała ona podstawy do przypisania winy oskarżonemu, nie ma charakteru dowolności, a tym samym nie doszło w sprawie do naruszenia zasady, leżącej u podstaw prawidłowego wyrokowania, czyli swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Ustalenia faktyczne, jakie na podstawie zgromadzonych dowodów poczynił w tym zakresie Sąd Rejonowy, Sąd Odwoławczy ocenia, jako prawdziwe i dowodom tym odpowiadające. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów</p>	

postępowania, ani nie popełnił błędu w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przyjął, że sam fakt charakteru poszlakowego procesu nie może stać na przeszkodzie skazaniu ustalonego w ten sposób (a więc za pomocą poszlak) sprawcy. Wykazał przy tym, dlaczego w rozpoznawanym przypadku dowód z zespołu, szeregu poszlak mógł być pełnowartościowym dowodem, a to dlatego, że łańcuch ustalonych poszlak, udowodnionych i właściwie ocenionych w niniejszym postępowaniu, nierozzerwanych przez żadną uzasadnioną wątpliwość doprowadził do ustalenia faktu głównego o charakterze pewnym, jakim jest

wina oskarżonego
A. S.. Choć
sprawa rzeczywiście
nie obfituje w
bezpośrednie
dowody to jednak
opiera się na
mocnym ciągu
poszlak, które
również zdaniem
Sądu Okręgowego
prowadzą do
jedynego
dopuszczalnego
wniosku o winie
oskarżonego, który
dopuścił się
popelnienia
zarzucanego mu
czynu. Stwierdzić
należy, iż w
niniejszej sprawie
zaistniały
nierozzerwalny
łańcuch poszlak
wskazuje na
sprawstwo
oskarżonego.
Reasumując, Sąd
Rejonowy nie
dopuścił się
uchybień, o jakich
mowa w apelacji, jak
i żadnych innych,
które Sąd Okręgowy
brałby pod uwagę
z urzędu. Właściwie
zgromadził materiał
dowodowy,
zbudował
nierozzerwalny ciąg
poszlak., który
zasługiwał na wiarę
i właściwie, z
poszanowaniem art.
7 k.p.k., jak i
bez naruszenia art.
5 § 2 k.p.k.
zrekonstruował stan
faktyczny. W tym

<p>stanie rzeczy apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, skutkiem czego zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 7 lipca 2020r. w sprawie o sygn. II K 812/19- w części dotyczącej zobowiązania oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>W związku z okolicznością, iż na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji pokrzywdzony zmarł, a brak jest możliwości w oparciu o aktualnie obowiązujące przepisy w takiej sytuacji procesowej orzekania obowiązku naprawienia szkody na rzecz</p>		

spadkobierców (biorąc również pod uwagę kierunek apelacji) należało uchylić rozstrzygnięcie dotyczące zobowiązania oskarżonego do naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
Wobec wystąpienia ujemnej przesłanki procesowej to jest przedawnienia karalności czynu, nakazującej umorzenie postępowania			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Zwolniono oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu	Sąd orzekł w zakresie kosztów na podstawie art.624 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd		

<p>odwoławczym przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa</p> <p>Zasądzono od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adw. E. J. kwotę 516,60 obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu skazanego w instancji odwoławczej oraz podatek VAT</p>	<p>Okręgowy przyjął, iż sytuacja majątkowa oskarżonego nie pozwala mu na pokrycie całości kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, stąd należało go zwolnić od uiszczenia tychże kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O wynagrodzeniu obrońcy skazanego za udzielenie pomocy prawnej z urzędu w drugiej instancji orzeczono na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>	
<p>7. PODPIS</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
<p>Kolejny numer załącznika</p>	<p>1</p>	
<p>Podmiot apelację</p>	<p>wnoszący Obrońca</p>	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 7 lipca 2020r. w sprawie o sygn. II K 812/19	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmiana